

Но когато той се засили да скача, прехвърли кулитѣ на деветъ пѣти по-високо.

Уплаши се царевича сега, наведе глава и като боленъ продума:

„Ехъ, хвала ти, жълти езичнико, отъ тебе по-голямъ юнакъ нѣма. Прави каквото искашъ съ мене — надви ме“.

Помълча, после помоли:

„Дали днесъ или утре ще ме ковешъ на портитѣ си, все едно е. Една молба имамъ, ако искашъ изпълни я. Майка имамъ — покойница — пусни ме да ида до утре една свѣщъ на гроба ѝ да запаля. Простени грѣховеѣ ми да бждатъ“.

Жълтия езичникъ бѣше много радостенъ отъ побждата си и пусна царевича на драга воля.

Крали Марко трѣгна веднага. Тежко му бѣше. Ни му се ядѣше, ни му се пиеше. Скрѣбенъ пристѣпяше и Шарко, и не знаеше какво да каже за утеха на себе си и на господаря. Такова чудо никога не е било презъ цѣлия имъ юнашки животъ.

Нощта вече настѣпваше, когато тѣ стигнаха половината пѣтъ. Изгрѣ месечина и на пѣтя запълзя сѣнката коня и ездача, като черно стоглаво чудовище. Когато навлѣзоха въ една гора, царевича позапрѣ Шарко и много се замисли. Мжчно му бѣше не дето ще загине, ами дето за присмѣхъ искаше жълтия езичникъ да го закове на вратитѣ си. Мжчно стократно му бѣше и за народа му. Ще изчезне Света Гора и манастиритѣ, ще изчезнатъ книгитѣ и евангелията, безъ вѣра и законъ ще остане народа му. Ехъ, по-добре да се обеси царевича, отколкото това да дочака.

Той слѣзе отъ Шарко, хвърли се наземи, заплака. Мислѣше наистина да се обеси.